

Venäjän talonpoikaisköyhälistö ja Neuvostotasavalta.

Säkenien viime numerossa julkaisimme kokonaisuudessaan käännöksen Venäjän maalaista. Olemme nyt saaneet käytettäväksemme tov. E. Torniaisen kirjoituksen "Venäjän talonpoikaisköyhälistö ja Neuvostovalta", joka on omiaan luomaan valoa Venäjän talonpoikaisväestön aikaisempiin vaiheisiin. Sitte pystymme paremmin käsittämään tätä varsinaista maalakiakin. Mainitsemamme kirjoitus käsittää pääasiassa seuraavaa:

1. Yleisistä talonpoikaisoloista Venäjällä.

Venäjä on ollut jo muinaisista ajoista saakka maanviljelysmaana. Laajat hedelmälliset tasagot, joita ristiin rastiin halkovat runsasvesiset joet, ovat antaneet maanviljelykselle laajoja kehitysmahdollisuuksia. Tämän lisäksi on mainittava, että ainakin Euroopan Venäjän keskiväkiluokassa vallitsee maanviljelykselle erittäin suotuisa ilmanala. Näin ollen olivat Venäjällä kaikki edellytykset muodostua suureksi maanviljelysmaaksi.

Mutta hidas tehdasteollisuuden kehitys, kulkuvälineiden puutteellisuus, verrattain heikko taloudellinen yhteys muitten maitten kanssa ehkäisivät suurtuotannon kehittymistä maanviljelyksen alalla Venäjällä. Venäjä on ollut aina viime aikoihin saakka etupäässä pienviljelyksen maana. Se oli kauttaaltaan erityisen maanviljelijäluokan, niin sanotun talonpoikaisväestön viljeltävänä. Tämä talonpoikaisväestö käytti maata kokonaisina kyläkuntina (obštšina) eikä yksityisomistuksen muodossa, kuten esim. Suomessa. Ja tämä kyläkuntajärjestys säilyi Venäjällä yli maaorjuuden ajankin aina meidän aikoihimme saakka.

Kuten tunnettua, joutui Venäjän talonpoikaisväestö 16-vuosisadan loppupuolella täydelliseen maaorjuuteen, tilanomistajain rajattoman mielihallan alaiseksi. Kolmatta vuosisataa lahjoi-

teltiin talonpoikia maitten mukana niin kuin eläimiä jollakin tavoin kunnostautuneille aatelisherroille. Ja nämä herrat saivat sitten pieksää ja raadella maaorjiaan oman halunsa mukaan. Se oli kauhea, hirvuminen aika, joka painoi vaikeasti pois pyyhittävän leimansa talonpoikaisväestöön.

Mutta taloudellinen kehitys, etupäässä tehdasteollisuuden kehitys Venäjällä, joka tehdasteollisuus tarvitsi vapaita työvoimia, osoitti tämän maaorjuusjärjestelmänkin mahdottomaksi. Se olikin säilynyt Venäjällä kauemmin kuin muualla maailmassa, jos emme ota huomioon Amerikan neekeriorjuutta, joka kukistui samoihin aikoihin kuin Venäjänkin maaorjuus, ja Suomen torpparijärjestelmää, joka suuressa määrässä muistuttaa orjuutta, joskin toisenlaisessa muodossa.

Maaorjuus kumottiin Venäjällä olojen pakosta v. 1861. Mutta talonpoikain asemaa tämä uudistus paransi ainoastaan juridisesti; taloudellisesti jäi talonpoikaisväestö yhtä kurjaan asemaan. "Vapautetuille" talonpojille annettiin kalkista huonoimpia maita ja niitäkin niin vähän, että köyhempi talonpoikaisväestö sai maanpuutteen takia kärsiä aina viime aikoihin saakka mitä suurinta kurjuutta.

Maaorjien vapauttaminen oli joka tapauksessa historiallisen kehityksen välttämätön tulos. Se antoi yleensä mahdollisuuden kapitalismin kehitykselle Venäjällä ja erikoisesti luokkataistelun kehitykselle maalla. Nyt kävi yhä selvemmin ilmi, ettei maanviljelysväestö muodosta mitään yhtenäistä talonpoikaissäättyä, vaan että se on jakautumassa yhä enemmän ja enemmän toinen toistaan vastaan taisteleviin luokkiin. Niiden talonpoikain, joilla maaorjien vapauttamisen aikana oli jonkun verran rahoja, ei tarvinnut suinkaan tyytyä siihen saamaansa tilkkaan, jonka hän sai kyläkunnan niukoista maavaroista, vaan sai hän reilusti ostaa tahi vuokra-

ta sitä tilanomistajilta. Muuten maaorjain vapauttamisen jälkeisinä aikoina alkoi ainakin se osa maalaisaatelista, joka ei pystynyt ollenkaan viljelemään maata ilman orjain työvoimia, joutua rappiotilaan. Näiden rappeutuneiden aateliherrojen maat joutuivat myynnin kautta suureksi osaksi rikkaiden talonpoikien, kyläpohattojen käsiin. Näin ollen maalla muodostui varakas pikkuporvariluokka, jonka omistettavana on suuria maatiluksia. Sen käsissä on ollut valta maalla aina viime aikoihin saakka.

Tämän rikkaan maalaisluokan vanaudessa kulkivat keskivaraiset talonpojat, pienempien maatilkkujen omistajat. Nämä pyrkivät tietysti aina rikastumaan, kohoamaan oikeiksi pohatoiksi, kannattavat kaikessa rikkaita talonpoikia, eivätkä siksi luokkapsylogialtaan paljoakaan eroa varakkaasta maalaispohattojen luokasta.

Sitä vastoin jyrkkänä vastakohtana rikkaille talonpojille ovat köyhät maalaiseläjät, joita myöskin on yleensä nimitetty talonpojiksi. Nämä saivat tyytyä maaorjien vapauttamisen jälkeen pikkuseen osamaatilikkaansa, joka erittäinkin vanhan ajan tuotantovälineillä viljehtynä tuskin tuotti senkään verran, mitä talonpoika tarvitsi verojen ja maan lunastusmaksujen suorittamiseen. Yksi hevonen ja yksi lehmä on ollut korkeintaan tällaisen talonpojan omaisuutena. Nämäkin ainoat elävät tuotantovälineet usein ryöstettiin häneltä rästissä olevien verojen korvaamiseksi. Nälkä, puute ja ankara kurjuus vallitsi alituisen tällaisen talonpojan ränsistyneessä mökissä. Useimmiten hän jättikin koko "talonsa" vaimonsa ja lastensa huostaan ja matkusti läheiseen tai kaukaiseen kaupunkiin hakemaan työansioita. Näin vaelsi kymmeniä tuhansia "talonpoikia" maalta kaupunkelhin palvelemaan kapitalismia. Suuret joukot talonpoikia muodostivat näin ollen sen reserviarmeijan, josta kapitalistit saivat ammentaa tarpeen tullen työvoimia. Ne taas köyhien talonpoikain keskuudesta, jotka halusivat yhä edelleen pidellä kiinni maankamarastaan, mutta joilla ei kumminkaan ollut tilaisuutta viljellä maata kotiseudullaan, siirtyivät Siperiaan. Mutta sittenkin

jäi vielä miljoonia köyhiä talonpoikia, jotka nälässä ja puutteessa, tsaarivallan ruoskan alla riutuivat omilla osamailiaan.

Tämän köyhimmän talonpoikaisväestön keskuudessa vallitsi maaorjien vapauttamisen jälkeen koko viime vuosisadan jälkipuoliskolla ankara tyytymättömyys. Siellä oli aina otollinen maaperä vallankumousaatteille, tämän turpeen alla kyti aina vallankumouksen hiillos. "Maata ja vapautta" — kaikui alituisen köyhempien talonpoikain tunnuslauseena. Aika ajoin tapahtui talonpoikaislevottomuuksia, jotka v. 1905 puhkesivat ilmielkeihin. Tilanomistajanykiryien komeat palatsit useissa paikoin paloivat. Mutta vereen tukahutettiin silloin talonpoikaisköyhälistön liike.

Seurasi taantumuksen ja samalla myös luokkarajojen selvenemisen aika. Taantumuksen ovelin palvelija Stolypin esiintyi nyt luokkataistelun kehittäjänä maalla. Hänen tarkoituksenaan oli luoda taantumuksen turvaksi "vankkojen talonpoikien" luokka. Sitä juuri tarkoitti hänen säätämänsä maalaki, joka antoi talonpojille oikeuden erota kyläkunnasta. Se hajoitti lopullisesti kyläkunnan, jota haaveilijasosialistit ("narotnikat" kansanmieliset) olivat kauan aikaa ihailleet ja pitäneet sitä sosialismiin siirtymisen väliasteena. Talonpojat saivat nyt oikeuden erota kyläkunnasta, mutta ne eivät nytkään saaneet lisää maata. Maattomien luku lisääntyi, sillä suuri joukko talonpoikia möi yhteismaan osansa kyläpohatoille siirtyäkseen töihin muille markkinoille. Näin ollen tulivat köyhät entistä köyhemmiksi ja rikkaat entistä rikkaammiksi. Luokkarajat maalla tulivat siis vieläkin selvemmiksi.

Maailman sota antoi puolestaan vauhtia luokkarajojen syventymiselle. Rikkaat talonpojat, omistaen suuret määrät maataloustuotteita, tulivat keinoittelijoiksi ja rikastuivat hurjasti. Mutta köyhät, ostaen tavattomasti kallistuneita elintarpeita, joutuivat kokonaan perikadon partaalle. Tällainen oli tilanne viime vuoden vallankumouksen edellä.

Kun puhkesti maaliskuun vallankumous, kiinnittivät köyhimmät talonpo-

jat kaikki toiveensa silhen. Mutta porvaristo päästyään valtaan ei yrittänytkään parantaa köyhimpien talonpoikien oloja. Kaikenlaiset kokoomushallitukset antoivat talonpojille ainoastaan lupauksia. Kerenskin koplat pyrkivät ainoastaan voittamaan aikaa jättääkseen sitten maalaisköyhälistön puille paljaille. Kokoomushallitusten ja nälän pakkamana ryhtyivät talonpojat taas panemaan toimeen levottomuuksia. Silloin tuli köyhimmän talonpoikaisväestön avuksi köyhälistön lokakuun vallankumous, joka mahtavalla iskulla pyyhkäisi vallasta kaikki porvarit ja heidän kätyrinsä ja ryhtyi johtamaan sekä Venäjän tehdasköyhälistöä että köyhintä talonpoikaisväestöä sosialismia kohti.

Talonpoikain todellinen vapauttaminen.

Nyt tuli köyhimmälle talonpoikaisväestölle lopultakin todellinen vapauttamisen aika. Heti valtaan päästyään ryhtyi köyhälistön hallitus toteuttamaan köyhimpien talonpoikien hartaimpia toiveita. Se antoi heille maata ja vapautta.

Jo marraskuun 9 päivänä, 1917, julkaisi Kansankomisarien Neuvosto yleisvenäläisten neuvostojen kongressin hyväksymän maalaan, jonka mukaan tilanomistajien omistus oikeus maahan peruutettiin heti ilman mitään lunastusmaksua. Maanomistajien tilukset samoin kuin myös entisen hallitsijahuoneen, luostarien ja kirkon maat kulkine kalustoineen ja muine rakennuksineen siirrettiin maalaiskuntien, maakomiteain ja talonpoikaisedustajien kihlakuntaneuvostojen käsiin. Takavari-

koitavan, kansalle tästä lähtien kuuluvan omaisuuden vahingoittaminen julistetaan suureksi rikokseksi, joka rangaistaan vallankumouksellisten lakien mukaan. Köhlakuntien talonpoikaisneuvostojen oli ryhdyttävä kaikkiin toimenpiteisiin ankan järjestyksen noudattamiseksi maanomistajien tiloja takavarikoitaessa. Näitten neuvostojen oli myös määriteltävä mitkä ja kuinka suuret tilat ovat takavarikoitavat, laadittava tarkat luettelot kaikesta takavarikoitavasta omaisuudesta sekä järjestettävä kaiken kansalle siirtyvän omaisuuden ankara vallankumouksellinen suojeleminen.

Sittemmin, viime vuoden syyskuussa, astui voimaan uusi, perinpohjainen maalaki, joka julistiin Säkenien viime numerossa. Siinä on lähemmät määritelmät.

Lopputuloksena on, että maat siirtyivät vallankumouksellisen köyhälistön tahdosta köyhien talonpoikien käsiin ja tilanomistajien sekä maalaispohtojen valta loppui. Työtätekevää talonpoikaisväestö kokonaisuudessaan tuli maan todelliseksi isännäksi.

Tietenkään ei Neuvosvallan säätämä maalaki voinut yhdellä iskulla parantaa lopullisesti köyhimmän talonpoikaisväestön oloja, siirtää sitä heti kurjuudesta täydelliseen hyvinvointiin. Tämä siirtyminen tulee vaatimaan vielä suuria ponnistuksia ja ankaraa, itseuhrautuvaista työtä itse köyhimmän talonpoikaisväestön taholta. Mutta Neuvostovalta on ainoa voima, jonka avulla köyhien talonpoikaisväestö pääsee synkästä pimeyden ja kurjuuden yöstä vapaan ja onnellisen auringon valoon.

